

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1740/25
9.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Маринков, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша бр. 52, против тужене-противтужиле ББ из ..., чији су пуномоћници Славиша Вукосављевић и Предраг Губеринић, адвокати из Београда, ул. Милентија Поповића бр. 29/13, ради накнаде штете по тужби и стицања без основа, по противтужби, одлучујући о жалби тужиле изјављене против пресуде Другог основног суда у Београду П 3036/24 од 20.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 9.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 3036/24 од 20.12.2024. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 3036/24 од 20.12.2024. године, тако што се обавезује тужила АА да туженој ББ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 354.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Ожалбеном пресудом Другог основног суда у Београду П 3036/24 од 20.12.2024. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев и обавезана је тужила да туженој ББ на име стицања без основа на име отплаћеног дела кредита

код "Alpha Banke" а.д. Београд исплати износе који су ближе опредељени у овом ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом, почев од доспелости сваког појединачног износа, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 512.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља-противтужена, побијајући је у целости из свих законских разлога.

Тужена-противтужиља је поднела суду одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље-противтужене неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба поступка из тачке 12 истог члана, на коју се неосновано жалбом тужиље указује, с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, па се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у својству продавца, са туженом, у својству купца, дана 4.10.2013. године, сачинила уговор о продаји, који је за предмет имао непокретност-усељив двособан стан, површине 56,74 м², који има пројектну ознаку Д22, у фази Д, на другом спрату пословно-стамбеног објекта у улици ..., постојећој на кат. Парцели ... КО ..., за купопродајну цену од 80.000 евра. Предметни уговор није потписан, нити је оверен у суду, а све у вези са исплатом купопродајне цене тужиља је уговарала са ВВ, ванбрачним партнером тужене. Приликом сачињавања уговора тужиља је од ВВ примила износ од 2.000 евра и на основу тога тужена је уведена у посед стана, с тим што је договор био да се један део купопродајне цене исплати тужиљи на руке, а да се остатак износа исплати на тај начин што би тужена, односно њен ванбрачни супруг, уплаћивали рате кредита за стан који је тужиљи одобрен код "Alpha Bank" а.д. Београд. У наведеном стану је од 2013. године, када је сачињен уговор, па све до 2015. године, када је принудно исељен, боравио син тужене ГГ, док су она и њен ванбрачни супруг само повремено долазили. До принудног исељења из стана сина тужене дошло је из разлога што купопродајна цена није исплаћена у целости. У периоду од 7.12.2013. године до 17.3.2015. године, тужена је на име отплате кредита у име и за рачун тужиље исплатила износ од укупно 446.490,00 динара, што је у свом налазу и мишљењу потврдио и судски вештак економскомско финансијске струке, с тим што се камата на тај износ обрачунава почев од 10.01.2018. године, а обрачуната затезна камата до 09.01.2018. године, као дана вештачења, износила је 195.938,42 динара. Судски вештак економске струке је вештачење обавио на основу приложених писаних доказа у списима јер се у конкретном случају ради о физичким лицима која не воде књиговодство по Закону о рачуноводству.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да се у конкретном случају ради о стицању без основа, па је на основу одредби чланова 210 став 1 и 214 Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. Наиме, суд је закључио да је тужена по основу ништавог правног посла-уговора о продаји, у име и за рачун тужиље испуњавала обавезу по основу уговора о кредиту, за стан који је предмет уговора о купопродаји и на тај начин исплатила је износ од 446.490,00 динара. На овај начин дошло је до повећања имовине тужиље, а до умањења имовине тужене јер не постоји правни основ за прелазак имовине тужене у имовину тужиље. Како је тужиља, по оцени првостепеног суда, била несавесни стицалац све време, то је туженој досуђена затезна камата почев од доспелости сваког појединачног износа, па до исплате. Приликом одлучивања, првостепени суд је имао у виду и налог из пресуде Апелационог суда у Београду Гж 907/24 од 28.8.2024. године, али је оценио да исти није од утицаја на доношење другачије одлуке. Наиме, првостепени суд је прихватио исказ сведока ВВ у делу да је био иницијатор куповине предметног стана, да се са тужиљом договарао око цене стана и да јој је исплаћивао купопродајну цену, али не и да је уплаћивао тужиљи месечне рате за кредит који је подигла у "Alpha Bank" јер је из признаница које се налазе у списима предмета на несумњив начин утврђено да је тужена исплаћивала месечне рате кредита, с обзиром да се на признаницама налази њен потпис. С тим у вези ценио је истакнути приговор недостатка активне легитимације и оценио да је исти неоснован, из разлога што је тужена била учесник материјално-правног односа са тужиљом, у том смислу што је повремено боравила у предметном стану и плаћала месечне рате кредита банци у име тужиље. Стога је првостепени суд закључио да није релевантно питање ко је фактички вршио исплату рата кредита већ је једино релевантно да су износи уплаћени у име и за рачун тужиље и да признанице на основу којих је уплата вршена садрже потпис тужене. Уколико је евентуално још неко лице учествовало у плаћању ових рата, могао би да се истакне облигационо-правни захтев регресног карактера према туженој, али то је без утицаја на одлуку у конкретној правној ствари.

Дате разлоге првостепеног суда као правилне, аргументоване и на закону засноване, прихвата и овај суд као другостепени.

Одредбом члан 210 став 1 Закон о облигационим односима, прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а ако то није могуће да накнади вредност постигнутих користи, док је ставом другим истог члана прописано да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Одредбом члана 214 Закона о облигационим односима прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле уговор који никада није

ступио на снагу, јер није потписан, нити је оверен у суду, односно постојао је недостатак у погледу форме уговора, због чега је ништав и не производи правно дејство. У ситуацији када између странака није закључен пуноважан купопродани уговор, правни основ по коме је тужена предала тужиљи новчани износ на име отплате рата кредита за стан, није се остварио и тужила је у обавези да врати примљено, са припадајућом затезном каматом. Из признанице у списима предмета несумњиво произлази да је тужена уплаћивала одговарајуће новчане износе на име отплате рата кредита у име и за рачун тужиље, а о чему сведочи њен потпис на признаницама, а тужила је морала да зна да до купопродаје стана није дошло и да се неосновано обогатила. Како је тужила од почетка била несавесна, то је правилно првостепени суд поступио када је обавезао да на досуђене износе плати законску затезну камату почев од доспелости сваког појединачног износа па до исплате, сходно одредби члана 214 Закона о облигационим односима.

Неосновани су жалбени наводи тужиље да тужена није активно легитимисана за вођење ове парнице из разлога што је њен супруг, а не она измиривао обавезе по основу исплате рата кредита за стан и да је због пристрасног поступања суда повређено право тужиље на правично суђење. Ово из разлога што из признаница из списка предмета несумњиво произлази да је новчане износе уплаћивала тужена, јер се на истима налази њен потпис, а потпуно је ирелевантно на који начин је вршена уплата, да ли су уплате вршене на рачун тужиље или на рачун банке, с обзиром да је тужила клијент банке и она је у обавези да врши отплату кредита, а тужена је на себе преузела обавезу плаћања рата кредита, у име и за рачун тужиље, како би на тај начин исплатила део купопродајне цене за стан. Тужила током поступка није оспоравала садржину признаница, нити је на било који начин доказала да је неко друго лице у њено име плаћало рате кредита, а уколико је то и био случај, не може утицати на одлуку у овој правној ствари, већ то лице евентуално може поставити регресни захтев према туженој и на тај начин намирити своје потраживање.

Приликом одлучивања Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиље, али их није посебно образлагао, оцењујући да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, у погледу одлуке о трошковима поступка, основани су жалбени наводи тужиље, с обзиром да је првостепени суд погрешно обрачунао трошкове и туженој досудио трошкове у већем износу од оних који јој заиста припадају. Наиме, тужена има право на накнаду трошкова поступка у укупном износу од 354.750,00 динара и то: на име трошкова за састав тужбе у износу од 13.500,00 динара, на име састава четири образложена поднеска износ од по 13.500,00 динара, на име заступања на 12 одржаних рочишта износ од по 18.000,00 динара, на име заступања на 5 неодржаних рочишта износ од по 11.250,00 динара и на име вештачења износ од 15.000,00 динара, који трошкови су одмерени према Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења, а с обзиром на успех парничних странака у спору.

Сходно напред наведеном, Апелациони суд је на основу одредбе члана 401 тачка

З Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, из разлога што састав одговора на жалбу не спада у нужне и корисне трошкове за вођење парнице, па је на основу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић